

-METİN VE EKİBİ-
MACERA
PEŞİNDE
5

Esrarengiz Kayık

Mustafa
Dedeler

Merhaba!

Yaşadığımız şehir, gizemler ve maceralarla dolu. Ekibimizle beraber serüvenlerimize katılmaya ne dersin?

Kendimi bildim bileli İstanbul'un Fatih semtinde oturuyoruz. Maceraya atılmaya, problemleri çözmeye bayılırım. Kitap okumak, araştırma yapmak en büyük hobim. Arif, Ceyda ve Mert isminde candan arkadaşlarım var. Aynı okula gidiyoruz. Okulun haricinde yardıma ihtiyacı olanlar var mı diye etrafımızı inceliyoruz. Aslında olaylar genelde bizi buluyor. İnsanın yaşadığı çevreyi güzelleştirmesi, koruyup kollaması hiç de kolay değil.

İşte, yepyeni bir maceraya daha atılıyorz...

Ceyda

Benim hobim, gezmek ve keşfetmek. Bitmeyen merakımla fotoğraf çekmeyi, araştırmayı ve keşfetmeyi seviyorum.

Ekibimizin en sportmen ve güçlüsü benim. Esprilerim ve farklı bakış açım ile maceralara eğlence katıyorum.

Mert

Arif

Teknoloji ve bilim, benim işim. Yenilikleri, icatları takip ederim, arkadaşlarım bana mucit olduğumu söylerler.

Ağva'ya Tatile Gidiyoruz

Yaşadıklarımızı yazmak, bana mutluluk veriyor. Bunları başkalarıyla paylaşmak ise bambaşka bir duygu. Başımızdan geçen maceraları yazdığım notlarımı sonunda bir araya getirmeyi başarmıştım. Ama bu notların birer kitap halini alacağını doğrusu hiç düşünmemiştim. Benim için bir kitap olarak basılmasından daha kıymetli tarafını, en sona saklayayım...

Bir süredir bir kısmını notlarda, bir kısmını da kafamda taşıdığım hikâyeleri, babamın masasından aldığım kâğıtlara en güzel yazımla yazdım. Tehlikeli oyuncakları engellemek için nasıl bir plan yaptığımızı, Oktay ve çetesinin planlarını bozduğumuzu, dedemin hatıra

defterinin başına gelenleri ve İstanbul'daki tarih hırsızlarını ortaya çıkarışımı kaleme almıştım. Olayları bir hatıra gibi yazmak, notları bir araya getirmek kolaydı. Zor olanı, hikâye şeklinde yazmaktı. Hikâyelerde en çok, diyalogları, yani konuşmaları yazarken eğlenmişim. Hikâyelerimi ayrı ayrı dosyalar haline getirdim ve garajda sürprizimi bekleyen arkadaşlarımın önüne koydum. Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

Nasıl tepki verdiler dersiniz?

Hepsini bir solukta okudular ve ardından fikirlerini sıraladılar.

Arif, İstanbul'un altındaki tünellerde gezdiğimiz hikâyeyi elinde salladı:

**“Arkadaşlar; hikâye,
yaşarken daha mı
eğlenceliydi?”**

Ceyda, başıyla onayladı: **“Evet, haklısın ama okumak da çok zevkliydi. Metin, fotoğraf çekerek delil toplamamı biraz abartmış gibi ama yine de hoşuma gitti.”**

Mert, kedileri kurtardığımız hikâyeyi okurken dayanamadı: “Yok artık! Oktay mı? Bu çete, bizim Tarıkların çetesi değil miydi?”

Arif: **“Mert, hikâyelerde bazen kişilerin ve yerlerin isimleri, hatta olaylar bile değişebilir.”**

Ceyda: “Ana fikir doğru olursa Tarık veya Oktay olmuş ne fark eder.”

Arkadaşlarımla birlikte yaşadığımız maceraları merakla okumaları beni oldukça memnun etmişti. “Akşam, babama da hikâyeleri okutmalıyım.” diye içimden geçirdim.

Ne var ki, Mert pek memnun görünmüyor gibiydi: **“Arkadaşlar, ben bu kadar yemek düşkününü değilim herhalde?”**

Ceyda Mert’e dik dik baktı: **“Bence az bile anlatmış. Sürekli yanında taşıdığın çerez ve bisküvilerden bahsetmemiş bile!”**

Gülüşmeler garajda yankılanırken araya girdim:

“Arkadaşlar, biraz farklı yönlerimiz olsa da biz bir ekibiz. Bir arada olunca birbirimizin eksikliklerini tamamlıyoruz. Cesurca hareket edip gayreti elden bırakmadıkça üstesinden gelemeyeceğimiz problem yoktur.”

Arif: “Kesinlikle...”

Mert: “Katılıyorum. Mesela, Metin’in yazdıklarını okurken ne kadar çok şey yaptığımızı fark ettim. Hatta okudukça birazcık

yoruldum bile! Bence, Ağva tatilini gerçekten hak ettik. Bir aydır bu tatili bekliyorum.”

Doğrusu, ben de gün sayıyordum. Ağva'ya, dayımların yazlığına gidecektik. Beş gün sürecek tatilde yalnız kalmayacaktım. Babam; Arif, Ceyda ve Mert için ailelerinden izin almıştı. Ceyda ve Mert'in anne babası ise ikinci gün Ağva'ya gelerek bize katılacaklardı.

Ertesi gün, sabahın ilk saatlerinde yola koyulduk. Yol, farklı tonlardaki yemyeşil ağaçların arasında yılan gibi kıvrılmaya başladığında babam, aracın camlarını açtı. Annem ve babam, arabanın önünde oturuyorlardı. Biz dördümüz, küçük kardeşim Merve'yle beraber arka koltuktaydık. Bilmece sorma sırası Mert'e geçmişti. Bir umut, Ceyda'ya baktı. Aklına bir şey gelmemiştir herhalde. **“Bilmece bildirmeceeee...”** diye tekrar tekrar sayıklıyordu ama bilmece bir türlü aklına gelmiyordu. Babam önce yanında oturan anneme, ardından dikiz aynasından Mert'e baktı. **“Bilmece oyunu Mert'te son bulacak gibi...”** diyerek gülümsedi. Annem, Mert'i kurtarmak için araya girdi:

“Peki, bir bilmece de ben sorayım. Ama bu, manili bilmece.”

Pürdikkat kesildik. Annem:

“Fasulyesi, bulguru içindedir,
Ama yemek değildir.
Cömertlik, selam ve dua vardır,
Bereketin ikramıdır.”
Mert öne doğru atıldı:

**“Bunu bilmeyecek
ne var? Aşure!”**

Doğrusu, Mert'ten bu cevabı beklemiyordum.

Annem, Mert'i tebrik etti. Tatilimiz, Aşure
Günü'ne rast geldiği için annem aşure yapacaktı.

Arif, muzip bir şekilde Mert'e baktı: “Mert,
yemekle ilgili bütün bilmeceleri bilir..”

Mert: “Doğrusu, az önce Meryem teyzeyi,
aşure malzemelerini bagaja yerleştirirken
görmüştüm. Fasulye ve nohutun yanında; tarçın,
kuru üzüm, ceviz falan görünce anlamıştım
zaten. Aşure benim en sevdiğim tatlılardan
birisini.”

Ceyda: “Senin sevmediğin herhangi bir tatlı
olduğunu sanmıyorum!”